

LBRIS

We know
books

Credit foto copertă: © pinkeyes/Shutterstock.com
© ramisonic/Shutterstock.com

© 2023 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTESCU, ADRIAN

Second Life: roman / Adrian Christescu. - Iași: Lebăda Neagră, 2023
ISBN 978-606-9623-75-6

821.135.1

Orice asemănare cu persoane reale este pur întâmplătoare.

ADRIAN CHRISTESCU

SECOND LIFE

R O M A N

Lebăda Neagră
Iași, 2023

CUPRINS

CAPITOLUL 1

O săptămână de coșmar 7

CAPITOLUL 2

Alinierea planetelor 117

CAPITOLUL 3

Per aspera ad astra 225

CAPITOLUL 4

Printre stele... 337

CAPITOLUL 1

O săptămână de coșmar

2 octombrie, luni

Ziua începuse al dracului de prost pentru el. La ieșirea din cabinetul medical se rezemase de peretele acoperit de faianța albă și privise îndelung spre vârful pantofilor. Un vuiet înăbușit pornind dinspre timpane se adăugă senzației de greață care îl cuprinsese la auzul diagnosticului primit. Ridică tremurând coala de hârtie unde se afla rezultatul analizelor sale și încercă din nou să o citească. Nu reuși. Literele îi jucau printre lacrimi. Le simțea cum îi șiroiau pe obrazul neras de aproape o săptămână.

Cam de pe atunci începuseră durerile de abdomen, care îl ținuseră treaz vreme de două zile. Se codise să meargă la un medic, însă după ce se holbă îndelung la vasul closetului în care urina avea culoarea uleiului de motor, hotărî că venise momentul unui consult medical.

Deși afirmase de multe ori că nu dădea doi bani pe medici și pe serviciile medicale asigurate de stat, frica îi înfipse o gheară nemiloasă, care îi schimbase radical atitudinea. În nopțile interminabile de zbucium prin care trecuse de la debutul durerilor își plânsese de milă până rămăsese fără lacrimi.

Când își călcă pe mândrie și îi spuse Magdei de problema lui, regretul veni instantaneu. Surprinse în ochii ei o licărire de interes, apoi un ocean de indiferență. Ridicase din umeri și pufnise nemulțumită, ca de obicei.

— Nici nu mă mir! Ți-am spus-o de atâtea ori... Stai și bețivănești în toate serile cu ratații tăi, apoi vii și-mi împui capul cu geloziiile tale. Totul vine din interior. Gândurile negre, invidia, nerecunoștința și răutăciunile cheamă boala, îi servi ea un set de înțelepciuni culese probabil din mai noua ei pasiune, orele de yoga.

Spre surprinderea lui, Magda îl programă totuși la un fost coleg de-al ei de facultate și îi lăsase pe noptieră cartea de vizită a acestuia. Apoi, fără vreo vorbă, plecă în celălalt dormitor și porni televizorul. Vechi obicei de-al ei, pe care nu putea să-l sufere. Oficial, acesta fusese motivul dormitoarelor separate, dar el avusese dintotdeauna anumite bănuieli. Chipurile, ea nu mai putea dormi noaptea fără zgomotul făcut de televizor. Însă ori de câte ori o sunase în camera de hotel de-a lungul nenumăratelor ei peregrinări denumite *conferințe*, nu-și amintea să fi auzit în receptor vreun zgomot de televizor.

Se prezentase a doua zi la cabinetul particular și vreme de câteva ore trecuse prin tot felul de proceduri. Tomografia abdominală, ecografia și RMN-ul erau greu de suportat și pentru cineva obișnuit cu vizitele la spital, darămite pentru unul ca el, care nu mai trecuse pragul unui cabinet medical de douăzeci de ani.

Asistentele fuseseră drăguțe, dar medicul îl tratase de parcă i-ar fi fost un os în gât. Îi comunică doar strictul necesar și a avut impresia că l-a privit ciudat atunci când se plânsese de durerile sale. Părea oarecum detașat,

fapt care nu îi ușură câtuși de puțin chinul. Parcă medicul privea prin el în timp ce își prezentase simptomele. Venise a doua zi la ora stabilită, dar fu obligat să aștepte rezultatul analizelor vreme îndelungată. Observă că medicul întârziase cu aproape un ceas față de ora programată lui, dar cine era el ca să-și dea cu părerea?! Poate totuși îi trimiseseră asistentele analizele pe mail sau pe WhatsApp, se încurajă el. *Doar suntem în secolul XXI*, își aminti cuvintele cu care Magda îl ridiculiza atunci când își reproșau reciproc câte ceva de-a lungul nenumăratelor dispute. Deveniseră mai dese și aveau teme dintre cele mai diferite. Majoritatea erau banale și desuete pentru ea. Cum ar fi, de exemplu, treburile gospodărești, timpul petrecut împreună sau chiar conceptul de fidelitate.

Medicul se plimbase vreme îndelungată pe coridoarele spitalului, în timp ce el aștepta încremenit în scaunul de lângă cabinet. Îl urmărise cum își cumpără relaxat o cafea de la vendomatul din capătul coridorului. Intrase în vorbă cu două rezidente pe care le făcu să râdă, apoi o pipăise pe una dintre ele în timp ce le șoptea ceva. Rezidentele îl priviseră uimite, apoi roșiră. Să faci o rezidentă dintr-un spital să roșească era considerată o legendă urbană, dar se pare că fostul coleg al Magdei avea, pe lângă o mână îndemânică, și o imaginație debordantă.

Într-un târziu, medicul trecu pe lângă el fără să-i arunce vreo privire în timp ce-și sorbea cafeaua și își butona mobilul. Îi simți halatul pe care îl purta neîncheiat mângâindu-i obrazul. Stătea ca pe ghimpi pe scaunul acela și spera - mai degrabă implora - o privire. Însă domnul doctor Toma, adică omul la care venise la

recomandarea Magdeii, intră pe ușa de lângă el fără să îl salute. Nici măcar să-i dea impresia că îl observase, chiar dacă în tot acest răstimp el îl fixase cu ochii holbați.

Oare de ce se face că nu mă vede? fierse în suc propriu următoarea jumătate de oră. Să fie de rău? Sau de bine? Poate că situația lui era una atât de banală, încât medicul și uitase de el. Dar dacă era un diagnostic grav și omul își face curaj să i-l poată comunica? Îl auzea prin ușa subțire de pal cum trăncănea relaxat cu cineva la telefon. Hohotele de râs și sorbiturile lungi și zgomotoase din paharul de plastic cu cafea nu păreau totuși să indice vreo frământare interioară. În definitiv, nu am venit singur, ca prostu'! M-a trimis fosta lui colegă de facultate, n-are cum să n-o știe; cu toții erau în limbă după ea la vremea aceea. Nu se poate... cu siguranță că e de bine, încercă el să se liniștească.

— Domnule Banciu, vă rog să poftiți! își auzi el, în sfârșit, numele strigat de o asistentă.

Îi tremurau picioarele când pătrunse în cabinet. Încordat, fără să mai aștepte să fie invitat, se așeză pe scaunul aflat în fața lui. Toma îl privi oarecum mirat. Își dădu seama de gafă și încercă să se ridice, bâiguind o scuză neinteligibilă, însă medicul îi făcu un semn plictisit să ia loc. Se lăsă greu în scaunul de pânză cu inserții metalice.

— E de datoria mea să vă spun adevărul, începu doctorul abrupt. Situația e nasoală și trebuie acționat repede. Din ce văd eu aici - arată el cu bărbia spre hârtia aflată în fața lui -, există șansa să aveți o tumoră în plină dezvoltare pe pancreas. Posibil să fiți în stadiul II sau, mă rog - se arată el mai concesiv -, poate într-un stadiu IB. Asta o veți afla după ce vă veți extinde analizele.

— Am șansa?! bolborosi el năucit.

Totul îi suna ca o păsărească stupidă, iar cuvintele *tumoră, pancreas, stadiu* îl congelaseră. Șansa părea să fie singurul cuvânt pozitiv din tot ce auzise.

— Mă rog, medicul se foi înțepat, *poate* m-am exprimat eu eronat. Există *posibilitatea*... se corectă el.

— Deci nu e sigur, nu? se agăță el disperat de sensul semantic al cuvintelor.

Medicul îl privi oarecum jignit, apoi oftă ca și când i-ar face o concesie.

— Din ce văd eu aici, sunt puține șanse să mă înșel, dar cine știe? S-au mai văzut minuni, adăugă indulgent.

— Minuni?! căscă el gura îngrozit. Doar nu vorbim de cancer la pancreas, domnu' doctor?! Nu-i așa? Nu are cum să fie cancer, nu am decât 41 de ani...

Pentru prima oară de când intrase în cabinetul lui, Toma îl privi în ochi. Părea uman și tot pentru prima oară i se păru că întrevede o urmă de compasiune. Efectul fu devastator. Simți cum se topește în scaun și o sudoare rece îi strânse tâmpilele ca o chingă. Pe obraji începură să-i curgă lacrimi mari, care se opriră în barba țepoasă, neclăindu-i-o.

— Mă tem că exact despre asta este vorba, îi răspunse Toma.

De data asta părea ferm și concentrat.

— De la asta se moare repede, nu? întrebă disperat, fără să se mai poată controla.

— Nu... Nu e obligatoriu... Dacă interveniți imediat în stadiul acesta cu un tratament adecvat, există șanse... S-au mai văzut cazuri.

— Dacă intervin? Cum adică să intervin? Eu?! Păi... nu o să mă tratați dumneavoastră? horcăi el.

— Îmi pare rău, dar nu am cum. Eu am diagnosticat problema, dar aici sunt doar într-o colaborare cu această clinică. Eu lucrez și la Spitalul Județean cu normă întreagă, iar acolo am acum o sumedenie de cazuri și nu vă pot prelua. Vă pot însă recomanda să mergeți la Spitalul de Oncologie pentru că acolo au aparatura și personalul potrivit pentru genul acesta de cazuri. Doctorul Fătu este un specialist de primă mână și șeful clinicii. Pot să vă dau numărul lui de telefon ca să vă faceți o programare. Cred că ar fi chiar mai nimerit dacă l-ar suna soția dumneavoastră. Cu siguranță își aduce aminte de ea. Doar era asistent în perioada în care am fost coleg de facultate cu Magda.

Părea oarecum deconectat și încurcat de continuarea discuției. Își deschisese telefonul aflat pe masă, iar în timp ce îi vorbea observă cum glisa cu degetul pe ecran.

— Uitați, i-am trimis acuma Magdei datele de contact ale domnului profesor Fătu. Eu vă recomand să luați situația foarte în serios, pentru că nu-i de șagă!

Toma devenise deodată grăbit. Luă de pe masă analizele și le introduse într-un plic alb A4, cu sigla spitalului particular inscripționată pe spate. Literele erau roșii și bolduite. Lumina neonului cădea oblic pe ele. Aveau culoarea sângelui.

Banciu rămase nemișcat în scaun, încercând să-și revină. După o vreme, ridică privirea și îl văzu pe medic cum își butona telefonul în continuare. Se ridică cu greu și medicul păru ușurat. Îi strânse mâna, iarăși o premi-eră, apoi îl conduse la ușă. Din greșeală, sau poate din nerăbdare, ușa se închise prea energic în urma lui, iar bufnitura îi sună lui Andrei ca o lespede de mormânt care se lăsase peste viața lui amărâtă.

Nu-și aducea aminte cum ajunsese acasă și nici când se întâmplase asta. Spre seară se ridică din fotoliu și o sună pe Magda. Îi răspunse după al cincilea apel. În fundal se auzea zgomot de petrecere și o muzică dată tare. Răsete. Conversații. Clinchet de pahare.

— Da, dragă, am aflat că ai fost la Sergiu. O să vorbesc mâine cu Mihai și o să te programez. E gălăgie mare aici și nu te aud. Sunt la o petrecere de doctorat și stau peste noapte la Mimi că are casa peste drum de restaurant. Hai, pa! mai auzi el înainte de clicul final.

Mintea îi funcționa greoi, asemenea unui mecanism dereglat de o unsoare râncedă și plină de așchii de oțel. Avu un impuls de furie, dar se resemnă repede. Deduse într-un târziu că Sergiu era doctorul Toma și că prenumele profesorului Fătu era Mihai. Să fie un semn bun că se tutuia cu ăștia? Ce mai conta. Habar n-avea cine era Mimi, iar vremurile când i-ar fi păsat trecuseră de mult. De copii nu îi spusese nimic, așa că își închipui că pușlamaua cea mare umbla haihui, cine știe pe unde, iar fata... o fi pe la socri. Coborî până la magazinul din colț și își cumpără o sticlă de Chivas și două pachete de țigări. Avea de treabă.

Nici whisky-ul și nici țigările nu reușiră să-l torpileze așa cum își dorise. Era incredibil de lucid și, ori de câte ori își turna în pahar, nu reușea să scape de gândurile sumbre care îl urmăreau. Frica, disperarea, ciuda și neputința erau sentimentele pe care le mai încercase de-a lungul anilor, dar acum cel mai greu de suportat era singurătatea lui absolută.

Andrei Banciu se simțea singur, deși, aparent, nu părea deloc să fie așa. Era însurat de aproape cincisprezece ani cu Magda și avea doi copii cu ea. Teoretic. Practic, nu era sigur de nimic.

Primul copil venise pe lume la șapte luni de la prima noapte petrecută împreună cu frumoasa medicinistă pe care o agățase în clubul de noapte unde își ducea veacul în așteptarea întâlnirilor astrale visate dintotdeauna. Magda fusese și era și acum o splendoare de femeie. Brunetă cu părul creț, ochi de culoare albastru-violet și un trup senzațional, soția lui avea și acum înfățișarea unei femei-trofeu. Era suficient să-i observe în societate pe toți îmbuibaiții și șmecherii plini de bani care efectiv o sorbeau din ochi la fiecare apariție. Iar ea de ce le-ar fi respins admirația?

Entuziasmul cu care Magda îi venise în întâmpinare în noaptea când se cunoscuseră îi uluise pe toți amicii săi, dar cel mai năucit dintre toți fusese chiar el. Era obișnuit să curteze toate urâciunile, de fapt prețul plătit ca să fie menținut în gașca de prieteni ieșită la „vânătoare de fuste”. Amicii săi aveau nevoie de cineva care să se sacrifice și care să-și asume rolul de partener pentru nasoala din grup, în timp ce ceilalți *îmbârligau* - fiecare cum putea - tinerele frumuseți dornice de afirmare. În urma unor astfel de experiențe, Andrei devenise sceptic că ar putea avea succes vreodată în fața unei femei cu o înfățișare măcar decentă.

— *We need a hero, man!* erau cuvintele-cheie pe care le auzea mereu atunci când apăreau trei-patru fetișcane

frumoase și entuziaste, care, invariabil, aveau în grup și o prietenă urâtă cu spume.

Adică era nevoie de *cineva*, și anume de el, să o plimbe, să-i dea importanță sau chiar să se sacrifice îmbrățișând-o, sărutând-o și pipăind-o pe urâta care asigura coeziunea găștii de gagic.

Întotdeauna exista una. Fiindcă sluta era cea care asigura de fapt unitatea stolului. Ea avea, mai ales datorită înfățișării, atributele de a fi cea mai bună prietenă pentru fiecare dintre ele, iar prin prezența ei satisfăcea sentimentul de generozitate, protecție și milă față de ființele bătute de soartă.

Orice fată frumoasă își dorește să pară generoasă, plină de compasiune și înțelegătoare față de o prietenă nedreptățită de destin. Iar când o ai lângă tine și o ridică, declarativ măcar, la rangul de *prietena mea cea mai bună*, egoul frumoasei jubilează. Un fel de jertfă, reușind s-o înduioșeze până la lacrimi. Iar în urma unei astfel de circumstanțe, oricăreia dintre cele dăruite de pronie îi devenea mai ușor să se declare satisfăcută de propria imagine luminoasă.

Așa că în momentul în care fetele o vedeau pe *cea mai bună prietenă* a lor invitată la dans și *vrăjită*, se producea un declic în grup. Toată lumea era ușurată și pusă pe distracție, fără să mai existe vreo rețineră. Jeni, Mimi, sau cum o mai fi chemând-o pe respectiva, se afla și ea, vezi bine, în miezul petrecerii! Poate, în sfârșit, va avea și *prietena mea cea mai bună* noroc în noaptea asta! Draga de ea...

Ce-i drept, și Andrei câștiga câte ceva. *The hero* era scutit de orice cheltuială în noaptea aceea. Tradiția spune că acela care se sacrifică pentru prietenii săi avea

toate costurile acoperite de restul norocoșilor. Numai că postura de *erou* se lipise de el ca timbrul de scrisoare și se cam săturase. Însă orice propunere făcută de a se mai sacrifica și altcineva era întâmpinată cu râsete batjocoritoare.

Prin urmare, noaptea aceea, când Magda îl alesese pe el în club și, în văzul tuturor, îl sărutase cu pasiune, respingând disprețuitoare avansurile tuturor donjuanilor consacrați, rămăsese de pomină. În acea seară, celebritatea lui printre colegii uluiți de acest deznodământ urcase până la cer. Mai ales când Magda îl luase de mână și îl dusese acasă la ea pentru prima lor noapte pasională. O ținea minte bine pentru că, ciudat lucru, după ce relația lor s-a oficializat, nopțile pline de pasiune au dispărut brusc.

Însă, în acel moment, postura lui de *erou* devenise istorie, dar, în aceeași măsură, și apartenența lui la grupul „vânătorilor de noapte” luă sfârșit. Nu mai era niciun amuzament pentru amicii lui să știe că „prostul clasei”, cum îl considerau în gașcă, se cuplase cu Miss Centru Universitar.

Dar la cât era de îndrăgostit, nu-l muncea niciun regret că pierduse compania tovarășilor săi. Mulțumind providenței pentru norocul care se abătuse asupra lui, puțin îi mai păsa de așa-zișii săi prieteni de distracție. Îndrăgostit până peste cap, își etala prin târg iubita, mândru ca un curcan înfoiat. Savura din plin efectul produs de apariția logodnicei la brațul său, stârnind invidii și lăsându-și privitorii cu fălcile căscate de admirație.

După două săptămâni de logodnă, fără să-și mai aducă aminte dacă o ceruse sau nu de nevastă, s-a trezit în fața funcționarului de stare civilă, de unde a plecat

proaspăt căsătorit. Primul copil, un băiat, a venit la șapte luni de la căsătorie și a fost botezat Mugurel. Andrei nu a avut nicio contribuție la alegerea numelui. A încercat timid doar să sugereze renunțarea la diminutiv, argumentând că o să sune penibil, mai ales când acesta va ajunge la maturitate. Magda s-a uitat urât la el și i-a întors spatele.

Fetița a urmat după aproape patru ani și s-a născut în preajma Crăciunului, spre marea mirare a lui Andrei, care nu își amintea dacă mai avuseseră sau nu raporturi sexuale cu nouă luni înainte. Sau măcar cu șapte, dacă era să dea crezare spuselor Magdei, care susținea sus și tare că nașterea înainte de termen reprezenta o tradiție solidă în familia sa.

E adevărat că după o lungă perioadă de „secetă” conjugală, Magda devenise mai „amabilă” cu el după Paște, când, din cauza grețurilor intempestive, fusese internată pentru analize la clinica unui fost coleg de-ai ei. Ieșind din spital, Magda devenise din nou „drăguță” cu el pentru o perioadă scurtă de timp, iar Andrei retrăi fiorul pasiunii trupești cu care actuala lui soție îl cucerise cu patru ani în urmă. Se pare că toxiinfecția sa alimentară, după cum îi împărtășise ea diagnosticul specialiștilor, făcuse minuni în spațiul conjugal al familiei Banciu.

După cum știm însă, minunile nu țin niciodată prea mult. Andrei ar fi putut să jure că, în cazul lui, minunea trăită a fost prea scurtă. Ba chiar efemeră.

Fetița lor, pe nume Crenguța - numele fusese ales tot de Magda, conform unei logici stranii -, era o minunăție de copil ce semăna din cap până în picioare cu maică-sa. Existau totuși și câteva diferențe. Crenguța era roșcată cu ochii verzi. Pentru el, un șaten cu ochii

căprui, faptul că după ful său, un blond cu ochii albaștri, și fiică-sa arăta atât de diferit nu reprezentase o problemă care să-l pună pe gânduri. Magda îi explicase că într-un cuplu partenerul mai potent genetic transferă copiilor caracteristicile sale dominante, iar el nu era, în mod evident, acela. Nu o contrazisese pentru că asta credea și el în sinea lui.

Magda era o doctoriță de succes. Avea deja cabinetul său în cadrul unei clinici particulare, pe când el nu ajunsese nici după cincisprezece ani de muncă măcar un șef de birou în cadrul sediului local al Agenției de Îmbunătățiri Funciare. În ochii familiei rămăsese mereu același „funcționar la irigații”, după cum îl descrisese nevestă-sa într-un grup de prieteni atunci când cineva o întrebase cu ce se ocupa bărbatu-său. Magda avea umor când era vorba de el, iar prietenii se distraseră copios în timp ce, încasând, Andrei zâmbea galben, încercând să pară și amuzat.

Chiar dacă în sinea lui știa că Magda îl înșală copios, omul nu lăsa să se întrevadă nimic din ceea ce se petrecea în sufletul său. Se obișnuise de mult să pozeze în postura de soț iubitor, tată de familie îngăduitor și cam naiv. În definitiv, nu avea de gând să-și periclitizeze singura realizare a vieții lui, și anume căsătoria cu Magda, femeia pentru care îl invidiau toți bărbații din jurul său. *Ce ironie!* își spuse el. Avea o căsătorie ca un *trofeu*, dar pentru asta plătea prețul solitudinii.

3 octombrie, marți

S tătea în stația de tramvai ca un morcov murat și privea în lungul șinelor spre capătul bulevardului Tătărași, cu speranța ca astăzi să nu fie una dintre zilele acelea... nefericite. Deși ieșise din apartament de un sfert de oră, abia reușise să traverseze trecerea de pietoni. Coloane lungi de autoturisme, încremenite în aglomerația de dimineață, stăteau înșirate de-a lungul arterei urbane. Se strecură cu greu în grupul de oameni stoici care așteptau un tramvai izbăvitor. Cu toate că șinele ar fi trebuit să fie libere, refugiul înțesat de pasageri era înconjurat de mașinile care stăteau bară la bară. Ploaia mărunță acoperea ca un nor luminile de poziție și stopurile autovehiculelor blocate. Bulevardul părea ocupat de niște șerpi lungi ai căror solzi sclipeau cu irizații roșiatice în atmosfera mohorâtă.

În fața lui se afla un BMW seria 5 în care un cuplu relativ tânăr se certa de zor. Bărbatul gesticula cu o țigară în mână și se rățoia la parteneră, care, la rândul ei, trăgea dintr-o țigaretă al cărei fum se ridica prin geamul întredeschis preț de o palmă. Fumul înecăcios se îndreptă către el împins de o pală de vânt. Tuși puternic și se foi în aglomerație, încercând să-și scoată batista din buzunar. Își duse brusc pânza la gură și o lovi din greșeală pe cucoana de lângă el, care își scăpă telefonul. Aceasta se holbă la mobilul ajuns sub roata din față a limuzinei, apoi se întoarse strigând spre el.